

Časopis Farního sboru Českobratrské církve evangelické ve Valašském Meziříčí

Červen, červenec, srpen 2026 / 273

Tématem letošní Noci kostelů byla odvaha. Uvědomil jsem si, že každý z nás můžeme za odvážné považovat něco jiného. Pro někoho je odvážné už jenom přijít do kostela. Pro jiného např. vystupovat před lidmi. Děti na táborech zažívají stezku odvahy a pro jiné zas bylo skutkem odvahy postavit se za minulého režimu za pravdu a neuhnout.

I v Bibli najdeme rovnou několik příběhů odvahy. Ale nejsou to příběhy černobílé. Praotec Abraham se odváží vydat se do neznáma za Božím hlasem a zaslíbením, které mu Bůh dal, ale o několik kapitol dál se ubírá zase úplně jiným směrem. Nahoru a dolů. Několikrát se to u něj takto vystřídá. I když nakonec se rozhodne Bohu důvěřovat.

Říkám si, že tomu tak mnohdy je i v našich životech a jeho etapách. Jednou jsme celí hrrr vydat se do neznáma a po dobré cestě, ale když přijdou těžkosti, hledáme si zadní vrátka a jednodušší cesty.

Stezka odvahy jde lesem? Proč ji raději neobejít po poli?

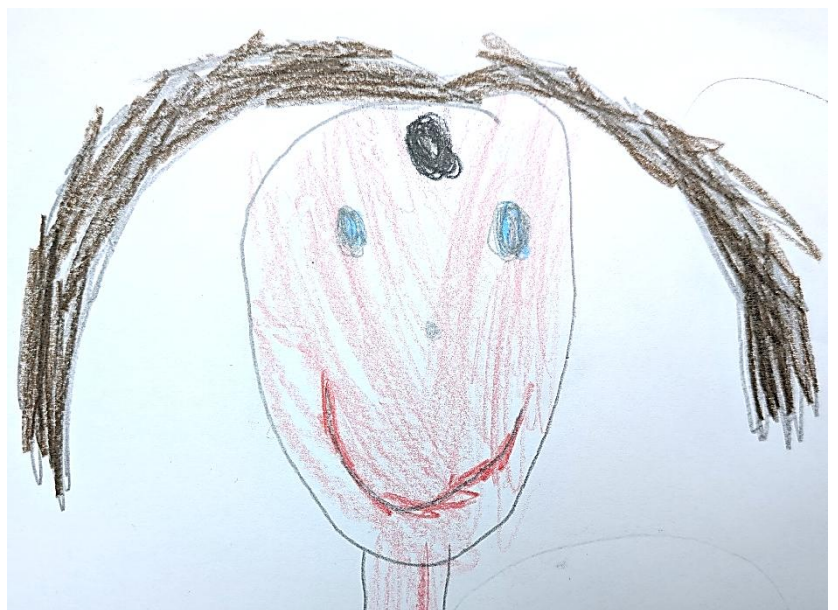
Může to udělat někdo jiný? Tak proč bych to dělal já?

Nikdo se proti tomu neozývá? Tak budu taky mlčet.

Všichni si na sítích jen stěžují a nikdo nic nedělá? Tak já si taky postěžuju.

Vždyť jak by se na mě druzí asi dívali, kdybych najednou vystoupil z davu a projevil trochu té odvahy pro dobrou věc?

Být odvážný často není jen tak. Znamý psycholog Philip Zimbardo si jednou nakreslil na čelo černou tečku, které si zaručeně všimnou všichni. Když s takovou tečkou na čele bude člověk celý den jezdit autobusem, chodit po městě a nakupovat, časem si zvykne, že na něj lidé divně koukají. Pak už pro něj nebude tak těžké udělat

Obr. Dora Šíroká

správnou věc navzdory pohledům okolí.

A mně přijde, že si takovou černou tečku nakreslil na čelo i sám Pán Bůh. Nakreslil si ji, když všechno vsadil na jedinou kartu jménem láska. A otiskl si ji fixem na čelo, když tuto lásku k nám lidem vyjádřil tím nejradiálnějším způsobem – skrze smrt svého milovaného Syna a skrze jeho vzkříšení, které říká, že tato láska má poslední slovo.

A proto každý, kdo tuto Boží lásku poznal a přijal, jako by si nesl takovouto pomyslnou tečku na čele. Tečku, která ho pobízí k odvaze nezůstat s touto láskou sám pro sebe, ale sdílet ji s druhými. Zároveň však s touto tečkou není sám. Představte si, že jedete městským červeným autobusem a máte tečku na čele. Když by si k vám přisedl přítel a tu tečku by si taky namaloval, hned se budete cítit o něco lépe. Tím spíš, pokud bude tímto přítelem milující Bůh.

Ať už kráčíte tímto životem s tečkou na čele nebo bez ní, přeji vám, aby těch chvílí, kdy ve vás zvítězí odvaha udělat něco pro dobrou věc, bylo více než těch, kdy v nás vítězí jiné pohnutky. A i když nám to ne vždycky vyjde, pamatujte, že na to nejsme sami.

Úvaha z Noci kostelů 2026
v evangelickém kostele ve Valašském Meziříčí.
Aleš Rosický

Jubilanti

červen

Adolf Jakubík
Emilie Trusínová
Zdenka Bartoňová
Věra Hermanová
Zdeňka Machálková
Marta Šrámková
Vladimír Volek
Aleš Rosický
Lydie Tomanová

Dobromila Krupová

Slovo na okraj:

Rodina je pro člověka důležitá. To poznáme nejlépe, když procházíme nějakým těžkým údobím, zvláště, trvá-li déle. Fungující rodinu netvoří lidé jen proto, že jsou spolu pokrevně spřízněni. To, co ji opravdu vytváří, jsou vztahy. Ty ovšem tvoří její členové. Dobrý vztah vzniká tam, kde nám na tom druhém opravdu záleží. A to nerozpoznáme podle množství dárků, hraček či jiných předmětů, jimiž nás naši nejbližší mohou zahrnovat. Pokud mi na někom záleží, věnuji mu to nejcennější, co mám. Může to být čas, snaha seznámit ho s tím, o čem jsem přesvědčen, že je pro mě nejdůležitější – zkušenosti, to, v co věřím a co mi v životě pomáhá. K tomuto sdílení musíme mít k sobě důvěru. Ta se zase vytváří tím, že se poznáváme v různých situacích. Abychom se mohli takto poznávat, musíme být spolu. Spolu, ne vedle sebe. Při práci, ale i ve chvílích volna. Doba, kterou tráví rodina např. v restauraci vypadá dnes často tak, že si děti hrají v dětském koutku a rodiče si tak mohou nerušeně povídat. Jen občas příběhne dítě, aby požilo sousto něčeho, co mu opravdu chutná a stojí mu to za to přerušit hru. Jít do restaurace už není příležitost být spolu, sdílet se, prožít si vzácnou chvíli.

Společně prožité bohoslužby nebo pobožnosti na sborové rekreaci nám nabízí možnost s dětmi hovořit o tom, co je pro nás či pro ně v životě důležité.

Karla Bušová
Matylda Koňarová
Jarmila Sováková
červenec
Lydie Barošová
Dobromila Krupová
Milena Korytářová

srpen
Marcela Chytilová
Zdeněk Kamas
Libor Dobeš
Jan Krupa

Staršovstvo

- Rozhovor s připravovanými ke křtu. Všichni přítomní se krátce představili. Bratr farář Aleš Rosický, sestra Daniela Eklová a Natálie Pauková informovali o probíhající křestní přípravě.
- Pověření staršovstva proběhne v neděli 13.9.2026.
- Staršovstvo povolává dle čl. 2. § 16 Církevního zřízení za předčitatele bohoslužeb: sestru Janu Binderovou, bratra Jakuba Širokého, bratra Tomáše Vémolu
- Zástupy při bohoslužbách v létě 2026: 26.7. bratr Pavel Trusina, 2.8. bratr Libor Nejedlý, 16.8. bratr Tomáš Vémola, 23.8. sestra Jana Binderová
- Žádost o svatbu Jevgenija Krejčí a Jan Spálovský.
- Bratr Tomáš Jelínek informoval o posledním setkání Dozorčí rady střediska Diakonie Valašské Meziříčí, které se konalo v pondělí 18.5.2026.

Milí bratři a sestry,

z voleb při sborovém shromáždění na konci března vzešlé nové staršovstvo již dvakrát zasedalo, ale své oficiální představení si nechává až na 13. září, kdy proběhne jeho slavnostní pověření – přijďte nás prosím podpořit a pomodlit se za nás.

Nicméně do práce pozměněného týmu už se noví členové zapojili. Jsme rádi, že mezi předčitatele čtených služeb se přidala sestra Jana Binderová a bratři Tomáš Vémola (a moje maličkost). V průběhu dalších týdnů se také setkáte s novými tvářemi vítací služby. Pokračující členové staršovstva nadále zůstávají aktivní ve svých rolích.

Přijal jsem službu kurátora našeho sboru, a to s velkou pokorou a velkým respektem k fungujícímu společenství, ale také s chutí jeho život rozvíjet. Prosím o shovívavost, než se naučím citlivě vnímat potřeby členů sboru a spolu s ostatními členy staršovstva je překlápět do viditelných změn a kroků. Já osobně mám, asi přirozeně ke svému věku, ještě obavy z toho, jak jako křesťanský sbor (ale i společnost) překonáme nové výzvy dnešní a budoucí doby. Ale vždy se trochu upokojím, když vidím živé společenství, kde nám na sobě vzájemně záleží. A když vezmu v úvahu to, že našemu Pánu na nás také záleží, zdá se, že výzvy jsou zvládnutelné.

Těším se na setkávání s vámi. Jakub Široký

Pozvání

Tradiční každoroční pozvánka – Slezská Harta Pozvání platí pro všechny generace!

Kdy – sobota 1. 8. 2026 - celý den. V případě nepříznivého počasí se akce ruší!

Kde – Slezská Harta, obec Roudno, u Jelínků, 49.9065558 N, 17.5101478E

Doprava – vlastními dopravními prostředky. Z Valmezu asi 80 km.

Program – procházka, povídání, plavání, kánoe, kajak, za příznivých povětrnostních podmínek jachting na otevřené plachetnici...

Strava – s sebou jídlo na celý den. K obědu bude „vaječina“ – s sebou vejce a chleba, něco na opékání nad ohněm k večeři. Káva bude zajištěna.

S sebou – plavky, ručník, (plavací vesty), ale i teplé oblečení a větrovka. Veškerý program bude pod širým nebem nebo pod střechou. Uzavřené prostory jsou minimální.

Kdo bude chtít zůstat do neděle – s sebou stan a spacáky.

V neděli ráno zajedeme na evangelické bohoslužby do Bruntálu (začínají v 10:00 hod).

Přihlášení – prosíme zájemce, aby se přihlásili telefonicky. Rádi bychom věděli dopředu alespoň přibližný počet účastníků. **Kontakt** – Anna 721 935 185, Tomáš 603 360 471

Sborová víkendovka - Chata Miloňová

Stále je pár volných míst na sborové víkendovce, která se uskuteční **18. – 20. září 2026** na **Chatě Miloňová** nedaleko Velkých Karlovic (<https://www.chatamilonova.cz>). Je to pěkná příležitost prožít spolu čas jinde než v kostele nebo na faře a strávit spolu delší dobu než obvykle. Odhadovaná cena víkendu zahrnující 2 noclehy a společné stravování je **1 200 Kč za dospělého** a **800 Kč za jedno dítě**. Přihlašujte se pomocí formuláře, na který vás dovede tento QR kód:

Přihlášení osobně je možné u Věry Široké.

Víkendovka je určena přednostně pro členy sboru, máte-li o ni zájem, prosím přihlaste se **nejpozději do 21. června**. Po tomto termínu budou volná místa nabídnuta rodinným příslušníkům a přátelům sboru.

Událo se ve sboru

Noc kostelů

Dobromila Krupová

V letošním roce v našem kostele začala pro personál už v 16 hodin. To se sešli mazačky a jeden mazač, aby připravili pohoštění. A nebylo ho málo a bylo ho akorát. V 17

hodin začala zkouška zpěvu Mibidiza – tedy jeho bývalých členů – pod vedením Evy Ježíkové. To už přicházeli první návštěvníci – nejen Noci kostelů, ale i Noci muzejní. Před vchodem malá kavárnička, vedená tentokrát profesionály; zástupkyně Diakonie nabízely různé výrobky klientů. A byly připraveny i přispět drobnou radou týkající se možnosti služby, kterou tato organizace v našem městě nabízí. O práci dobrovolníků v Diakonii

zase svědčily fotografie, rozvěšené vkusně v kostele. Novinkou byla nabídka pralinkárny (dříve také pod Diakonií) – jen málokdo odolal. Mezitím byl pro děti připraven program – venku na sborové zahradě různé sportovní disciplíny, v sále pak tvoření z korálků. O obojí

byl velký zájem. V 18 hodin začal koncert Mibidiza. Početný soubor nadšených zpěváků vedený neméně nadšenou dirigentkou vystoupil před nabitým kostelem. Bylo to nádherné. Stejně tak silné bylo úvodní zamyšlení našeho bratra faráře Rosického na téma odvaha – což je heslo pro letošní Noc kostelů. Bylo určeno široké veřejnosti, povzbudit mohlo i přítomné křesťany.

Po vystoupení souboru se kostel trochu vyprázdnil, ale účastníci ještě dlouho setrvali nejen v kostele, ale i v sále u připraveného pohoštění nebo venku na zahradě či v kavárničce před kostelem. Byla to chvíle pro různá setkání i rozhovory.

Odpoledne končilo, začínal večer. A s ním inzerovaná (ne)vážná hudba – žáci zdejší umělecké školy pod vedením Líby Jelínkové naplnili kostelní prostor nádhernou hudbou. Posluchačů bylo sice méně než odpoledne, někteří lidé přicházeli a mnozí z nich usedli na chvíli do lavice a nechali se hýčkat hudbou.

Uvědomila jsem si, jak je ten náš kostel přátelský nejen pro bohoslužby, ale že tato příležitost nabízí i místo pro ztišení se, zklidnění, načerpání nové energie, a také radost i naději.

Současně vzadu v kostele tiše probíhalo promítání (smyčka) výpovědí členů sboru o tom, proč chodí do kostela. Jakýsi pokus o to, přiblížit i náhodným návštěvníkům, proč je to pro nás důležité. Svědectví. Několik fotografií na nástěnce se snažilo náš sborový

život ukázat všem.

A najednou bylo 21.30 – čas pro uzamčení kostela, úklid.

Nedá mi to a hned usedám, abych se (velmi nedostatečně) „vypsala“ z hodně silného a krásného zážitku. Nejen, že bylo nádherné počasí, nejen, že přišlo letos hodně lidí, že program byl pestrý, dostatečně bohatý, nenásilný a přirozený, ale i proto, že se ho aktivně zúčastnil tým fajn lidí – každý udělal kousek a všichni dohromady „udělali moc“.

Nejmenuji, protože bych mohla na někoho zapomenout, ale děkuji. Jim i Pánu Bohu za dar tohoto společenství i za vše, co pro nás dělá.

Návštěva na Velké Lhotě

Anna Jelínková

V pondělí 1. června jedeme na Velkou Lhotu, na již tradiční setkání s místním sborem. Farář Pavel Freitinger měl připravenou pěknou úvahu na část blahoslavenství, zaměřenou na pláč a tichost. Jedná se o slabost?

Lenka Freitingerová nás informovala o průběhu synodu, který se tentokrát konal v Chebu. Promítla nám několik fotografií pro přiblížení prostředí, kde se synod odehrával.

Volili se faráři pro kaplanskou službu, řešil se vznik etického kodexu naší církve. Diakonie ČCE ruší Středisko humanitární a rozvojové spolupráce pro nedostatek dotací. Právo volit bude v naší církvi od 16 let a právo být zvolen od 18 let. Výroční shromáždění může být zrealizováno i o měsíc později, tedy do konce dubna. Církev chystá v Praze velkou rekonstrukci budovy v Jungmannově 9 a výstavbu kampusu Rajska. Jedná se o velké projekty.

Došlo i na osobní přátelské rozhovory. Moc děkujeme lhoteckým za pozvání a tradiční bohaté občerstvení.

Závěrem

Starý strom

Daniel Hluchý

Často se stává, že chodíme okolo věcí sem a tam a vnímáme je jako kulisu v našem životě. A pak najednou nás něco zarazí, zaujme, zneklidní, otevrou se nám oči a ty docela všední věci začnou mluvit. Už se vám to někdy přihodilo?

I já mám takový malý příběh z místa, kde jsem padesát let žil. Nebylo dne, abych nevyběhl za barák a pak po stráni nahoru do lesa.... A zase pomalu nazpět. Často jsem chodíval okolo sousedovy chalupy. Sousedi byli od nás kousek výš, „coby kamenem dohodil“, asi tak na délku fotbalového hřiště. Přes dvůr jim vedla jedna cesta a před domkem se ta cesta dělila a druhá větev pokračovala vzhůru ostře doleva. Za deště se tu valila voda proudem, za sucha to byl samý kámen a v zimě jen úzký chodníček. Okolo rostly ve stráni různé ovocné stromy. Bylo to takové malebné prostředí, které jsem několikrát kreslil pastelem z různých pohledů. Tam, kde se ta cesta rozdvjovala léta letoucí, snad ještě od války, rostla jabloň. Rodila dobrá jablka, ale měla jednu chybu. Stála na místě, kde tak trochu zavazela povozům. A tak to její větve čas od času schytaly. A také stárla ostatně jako vše živé. Až jednoho dne uschla docela. Bylo mi jí líto, a tak obrázek, který tehdy vznikl, naposledy ji zachytil jako holý strom, pár větví znetvořených rakem. Když jsem pak seděl nad rozkresleným obrázkem, napadly mne tyto verše:

Před chalupou stojí starý strom,
Kolik větrů už hvízdalo ve větvích jeho
A kolikrát již nad ním zahřměl hrom?
Co všechno už prožil dobrého i zlého?

Ted' jako ruce pokroucené,
Do všech stran čnějí haluze
A tělo rakem zohavené
všem kolemjdoucím žaluje.

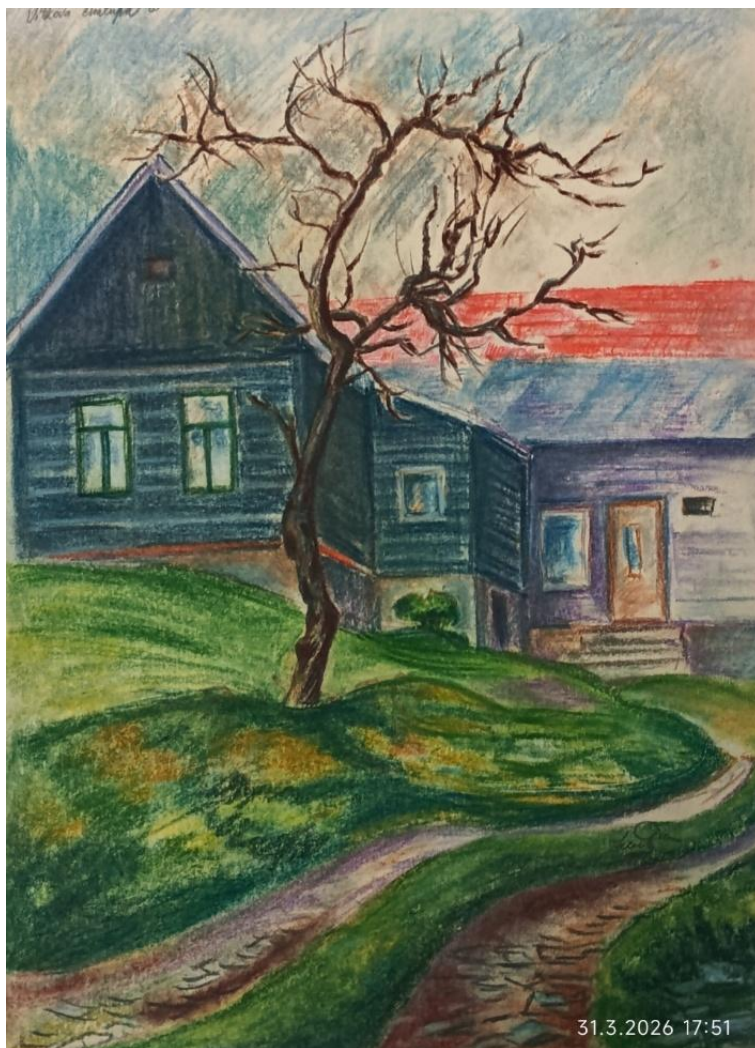
Však nikdo o něj nedbá,
Nikdo se u něj nezastaví.
Jen soused ten se v duchu ptá:
„Proč ten tu ještě stále stojí?“

Opuštěn a sám,
Pár pupenů a trocha listů
Už několik let zanedbán.
A jeho staré ovoce už nikdo nechce
jísti.

Jak torzo zašlé krásy tady stojí.
Odešli navždy synové i starý pán.
Tetičku si k sobě vzala dcera její
A on tu zůstal nikým nehledán.

Přišel jsem k němu, v ruce tužka,
papír
A řekl tiše: „Nazdar příteli.“
Pak rychle načrtl ho do skicáku.
Snad mu to některou z ran zacelí.

Pozn. Je to sice moje vzpomínka, ale
v přeneseném smyslu bychom se
mohli uvidět jako v zrcadle ve vztahu
k našim bližním.

(malba Daniela Hluchého, pozn. redakce)

Diakonie

Valašské Meziříčí

Adresa: Žerotínova 1421, Valašské Meziříčí, 757 01

Telefon: 571 629 084 – recepce

Email: info@diakonievm.cz

www.valmez.diakonie.cz

Číslo účtu: 115-2766120267/0100

Rozhovor s Lenkou Potěšilovou, všeobecnou sestrou Ambulance paliativní medicíny, Domácí zdravotní péče a Domácího hospice Společnou cestou Diakonie Valašské Meziříčí

Markéta Vašulínová

Bc. Lenka Potěšilová, DiS., je zdravotní sestra, jejíž profesní cesta je úzce spjata s Diakonií ve Valašské Meziříčí již řadu let. Už během studia na zdravotní škole sem docházela na brigády a postupně si prošla celou řadou pozic – od pečovatelky, přes

osobní asistenci, zdravotní sestru, staniční sestru v Hospici CITADELA a později i vrchní sestru v domově se zvláštním režimem. Díky této pestré praxi dnes přináší do své práce nejen odbornost, ale i hluboké porozumění potřebám pacientů a jejich rodin. Po mateřské dovolené nastoupila do Ambulance paliativní medicíny, kde nyní působí jako všeobecná sestra.

Jak vypadá Váš běžný den v hospici? Každé ráno začíná v ambulanci přípravou všeho, co budeme během dne potřebovat. Zkontrolovat a nachystat dokumentaci, zdravotnický materiál, léky i podklady k návštěvám. Do toho vyřizují první telefonáty, žádosti o recepty, plánované kontroly i nové zájemce o péči. S lékařkou si pak krátce řekneme, co se u klientů změnilo, kdo potřebuje větší pozornost a co je ten den potřeba zařídit. Poté vyrážíme do terénu. Během dopoledne navštívíme v průměru pět klientů z okolí 30 km, často i nové rodiny, které se teprve učíme poznávat a hledáme s nimi, jak jim co nejlépe pomoci. Zatímco lékařka mluví s klientem a jeho blízkými o zdravotním stavu, dalším vývoji nemoci a možnostech péče, já se věnuji tomu, co rodina právě potřebuje – od praktické podpory a pomůcek až po odbornou ošetrovatelskou péči. Součástí mé práce jsou také měření, odběry, ošetření a pečlivé zapisování všeho důležitého. Před koncem pracovní doby kontroluji stav ambulance, aby vyhovoval technickým i hygienickým nárokům pracoviště, případně doplňuji chybějící materiál. S koncem pracovní doby však práce často nekončí, hovory a případné potřeby klientů směřují i na následující hodiny a dny.

Co Vám přinesla práce v mobilním hospici? A čím Vás překvapila? Že je práce v hospici posláním, pro mě není jen frází z učebnice. Dává mi smysl, hluboké zamyšlení, zcela jiný rozměr a pohled na život. Pomáhá i mně v běžném životě se lépe zorientovat, třídit, co je či není důležité. Po letech péče o paliativní klienty mohu tvrdit, že všechno v životě má své řešení, vyjma těžké nemoci a smrti, která si bohužel nevybírá. Za svůj profesní život jsem vyslechla stovky životních příběhů, každý z nich jinak těžký i krásný,

ale společně všechny spojuje odchod někoho blízkého, milovaného. Z každého si něco odnáším. Snažím se ke každému přistupovat s pochopením, respektem a pomocí. To, že se člověku obrátí život ze dne na den, je běžným jevem. Mnohdy jsou klienti neinformováni, nesmíření, o to je naše role těžší. Práce v hospici není prací jednotlivce, společně s úžasnou paní doktorkou a ostatními členy týmu tvoříme skvělou partu, kdy jsme si navzájem oporou i podporou. Uvědomuji si, že bez toho by to nešlo.

Co jste s mobilním hospicem zažila? Chvilé radosti i totálního psychického vyčerpání. Situace, kdy přecházíte od úmrtí k dalšímu nemocnému s úsměvem na rtu, nejsou snadné. I přesto mohu tvrdit, že stále převažují "ty pěkné" nad těmi smutnými. Umím se s klienty vyplakat, ale také zasmát i zazpívat, hledám něco pozitivního pro nás, pro všechny, i to je má role. Největší odměnou za práci je mi pochvala od klientů i pečujících a spokojený tým.

Vzpomínka a hádanka

Pověřování nového staršovstva. Staršovstvo se volí na 6 let. Uhádnete, z kterého roku tato fotografie je?

(červen roku 2014)

Srdečně zveme:

21. 6.	neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
		15.00	sborové odpoledne na zahradě u Dušíků v Soběchleboch
24. 6.	středa	9.30	kavárnička pro dříve narozené
28. 6.	neděle	9.30	bohoslužby s večeří Páně
		17.00	třicátníci – výlet na Helštýn
5. 7.	neděle	9.30	rodinné bohoslužby
12. 7.	neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
19. 7.	neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
26. 7.	neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
2. 8.	neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
9. 8.	neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
16. 8.	neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
23. 8.	neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
30. 8.	neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
6. 9.	neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
13. 9.	neděle	9.30	bohoslužby s pověřením nového staršovstva

Všechny bohoslužby a koncerty jsou vysílány
v přímém přenosu na kanálu YouTube
„ČCE Valašské Meziříčí“

Pravidelný týdenní program do 30. 6.

Pondělí	8.30	Drobečci (rodiče s dětmi do 3 let)
Středa	16.30	biblická hodina
Čtvrtek	14.00	náboženství pro školní děti
	15.45	rodiče s dětmi
Neděle	9.30	bohoslužby a nedělní škola

Bohoslužby v Domově pro seniory:

Úterý co 14 dní ve 14.00 hod. v Seniorparku

Farní sbor ČCE ve Valašském Meziříčí

Blahoslavova 3

757 01 Val. Meziříčí

e-mail: [valasske-
mezirici@evangnet.cz](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)

bankovní účet:

190396260/0300

[http://valasske-
mezirici.evangnet.cz](http://valasske-mezirici.evangnet.cz)
[https://www.facebook.com/
evangelicivalmez](https://www.facebook.com/evangelicivalmez)

Kontakty:

Farář sboru

Aleš Rosický

mobil: 774 099 848

ales.rosicky@evangnet.cz

Kurátor sboru

Jakub Široký

Jakub.siroky@gmail.com

Pastorační pracovnice

Dobromila Krupová

mobil: 732 343 638

krupova.diak@seznam.cz

Pokladník

Libuše Jelínková

liba.jelinkova@gmail.com

Účetní

Eva Janířková

mobil: 777 344 994

Redakce:

Vydáno 14. 6. 2026

Příspěvky pro další číslo

přijímá **do 31. 8. 2026**

Anna Jelínková

mobil: 721 935 185

anna@jelinek.eu